

ζεται ή ειδησή του «προφανώς άνακριδής και μη χρήζουσα διαψεύσεως».

Δυό λόγια και τελειώνουμε. Θέλαμε σ' αυτήν την περίπτωση νάλειπε από τη μέση ή διάψευση της «Εστίας» που το ξέρουμε πολύ καλά πώς ήταν επίσημη διάψευση. Θέλαμε να μάς αφήσουν να πιστεύουμε πως κάτι τέτοιο μπορούσε να γίνει καμιά μέρα για νάποδειχτή κείνο που γράψαμε, πως ή 'Ελλάδα δηλ. δεν λησμονεί ό,τι χρωστάει στην Ρωσία και πως της στέλνει ένα από τα έκλεχτά παιδιά της, ένα από τα Βασιλόπουλα, για να εξοφλήση εκείνο που της χρωστάμε και για να προπληρώση εκείνο που μια μέρα με τη συνδρομή της θα πάρουμε.

Την έλπίδ' αυτή έπρεπε να μη μάς τή σβύσουν με την επίσημη διάψευση. Δεν ήταν καμιά ανάγκη να χαρακτηρίσουν την ειδηση «προφανώς άνακριδής» και να μάς κάνουν να πιστέψουμε πως είναι δύσκολο να πάρη κανένας στην 'Απω και στην Γιάπω, αφού κεί πέρα πολεμάνε στ' αληθινά και δε χουζουρεύουνε.

ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ

μεγάλη διαβάσαμε τα ένθουσιαστικά λόγια που έγραψαν για το «Νουμά» δυό σπουδαιότατες Πολιτικές εφημερίδες, ή «Ταχυδρόμος» στο φύλλο της 5 Φεβρουαρίου και ή «Νέα Εφημερίς» στο φύλλο της 16 του ίδιου μηνά.

Ο «Ταχυδρόμος» άφιέρωσε όλόκληρο άρθρο στο «Νουμά», το δεύτερο άρθρο της πρώτης σελίδας του, αναλύοντας το πρόγραμμά του και κρίνοντας τον ένθουσιο του άγώνα, με λόγια τόσο ένθουσιαστικά, που με την αλήθεια —για την όποιαν κι' αγωνιζόμαστε —ντριπόμαστε να τα λογαριάσουμε στο ισχυρότατο ένθουσιό μας και τάποδίδουμε στην άγάπη και στην καλωσύνη της Πολιτικής εφημερίδας Στην «Νέα εφημερίδα» πάλι, ή σφώτατος κ. 'Αχ. 'Αλευράς δημοσιεύει άρθρον έμβριθέστατο και παμμέγιστο (δυό πηγές και κέτι ρούπια, θαρρούμε) επαινώντας την δράση του «Νουμά» και κωτηριάζοντας δριμύτατα το άνόητο Κουρουποκάμωμα με το ψευτογλαπώνέζικο ποίημα, το όποϊον εύρισκε άνάξιο άνδρός

που πήρε είκοσιδυό βραβεία ως τώρα στον Λαοσάκειο διαγωνισμό και ένα υπερβραβείο στην Κουρμαλίδειο.

Στο χορό αυτό δεν μένει πίσω και ή έγκριτωτάτη «Εθνική» του Καίρου ή όποια περιλούει τον κ. Κουρούπη με τα χυδαίότερα έπιθέτα, τον άποκαλεί «κουρέα» της φιλολογίας (ή περίφημος άναγραμματισμός του Συρ 'Υόκο) και όμολογεί πως το Γλαπώνέζικο ποίημα ήταν άέν από τ' άνοητώτερα ποιήματα του.

Όσο κι' άν διαφωνούμε για το τελευταίο, αφού ή κ. Κουρούπης έχει γράψει και ποιήματα και δράματα άνοητώτερα άπ' αυτό, δεν ήμπορούμε να μην εύχριστήσουμε την σεπτή αυτή τριάδα, που τιμάει τον Έλληνικό τύπο του Έξωτερικού και να μη της ύποσχεθούμε πως θα φροντίσουμε να γίνουμε άξιοι των έπαινών που με τόση άπλοχεριά σκορπάζει για το έργο μας.

ΑΚΟΜΑ

σχολιάζεται το «Κατηγορώ!» που έριξε κατάμουτρα στον άρχινομισηργό ή κ. Θεοτόκης από το βήμα της Βουλής.

Το «Κατηγορώ» του κ. Θεοτόκη, κι' άν θύμιζε λίγο το περίφημο «Κατηγορώ» του Ζολά, έκριθκε για κοινοβουλευτικό πυροτέχνημα από κείνους που δεν ένθουσιάζονται τόσο με τα παχειά τα λόγια, και μάλιστα όταν τα λόγια αυτά άκούγονται μέσα στη σάλα του ένθουσιό μας λεπροκομείου.

Τι κι' άν κατηγορήσει ή κ. Θεοτόκης την 'Αντιπολίτευση για την κωλυσιεργία της; Μπορούσε άξιόλογα να κατηγορήσει κι' ή 'Αντιπολίτευση τον κ. Θεοτόκη για τόσα άλλα πράγματα, και στο τέλος να μείνη μονάχος κατηγορούμενος, όπως κ' είναι, ή χαμάλης λάος, που πληρώνει με το αίμα του τα παχειά τους λόγια και τάντεθνικά τους καμώματα.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

που δίνουμε σήμερα στον κ. Μιστριώτη είναι άγριο, σκληρό, μα έτσι έπρεπε και να γίνει. Έπρεπε να ποδείξουμε στον σοφό γλασοφύλακα πως δεν του μοιάζουμε και πως άντι να του πολεμήσουμε την σημερινή του παράσταση, του την έποστηρίζουμε χωρίς να λογαριάσουμε ούτε έξοδα παραπανισιά, που για χάρη του κάνουμε, ούτε κόπους.

Ο «Αίας» που δημοσιεύεται στο σημερινό φύλλο του «Νουμά», δημοσιεύεται μόνο και μόνο για να βοηθήση το ένθουσιώζον έργο του κ. Μιστριώτη. Έτσι που θα τον παραστήσουν τα μαθητούδια του άπόψε, με το άρχαίο πρωτότυπο, κανένας δε θα το νοιάση, ούτε αυτός ή κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλους που έλεπε στην έποχή της «Ορέστειας» τα σοφά λόγια πως δεν πρέπει να μεταφράζονται οι άρχαίοι τραγικοί, αφού οι τραγωδίες τους είναι γραμμένες στη γλώσσα που μιλούμε σήμερα. Θα τον νοιάσουν όλοι κι' ή κ. Μιστριώτης άκόμα, με την ζωντανή μετάφραση του «Νουμά» και θα όμολογήσουν έστω και στον ίδιο τον έαυτό τους, για να μη τους άκούση κανένας, πως όχι μόνο προδότες δεν είμαστε, όσοι αγωνιζόμαστε για την ένθική μας γλώσσα, αλλά και Ιπποτικώτατοι αφού άντι κακού καλό άνταποδίδουμε στον άρειμάνιο γλωσσοπνίχη.

Ο «Νουμάς» θα ήταν προθυμώτατος να του μετάφραση Ρωμέτικα —φτάνει μονάχα να του το ζητούσε —και να του δημοσιεύση και τον άλαμπουργέζικο λόγο του που θ' άπαγγείλη, κατά τη συνθήδιά του, από το θεώρειό του άπόψε προσφωνώντας τον συφοριασμένο Σοφοκλή ή τον έμπνευσμένο κ. Άυτόνικο, για να νοιάσουν όλ' οι άκροατές του τα ρηξικέλευθα και τάκατανόητα νοήματά του, τα όποια θα σκεπάση πάλι με την όμιχλώδη του γλωσσική και γλωσσολογική ασάφεια.

ΜΙΑ

άπό τις τελευταίες συνεδριάσεις της Βουλής —ή συνεδρίαση κι' ή όλονυχτιά της Δευτέρας, θαρρούμε ξωδιάστηκε όλη σ' έρωτικές έξομολογήσεις διαφόρων βουλευτών.

Ο κ. Λεβίδης, ή κ. Σμολένσκις, ή κ. Γουναράκης, ή κύριος, δεν ξέρομε και μεϊς ποιός, άνέβηκαν στο βήμα και μάς έξομολογήθηκαν κατασκευτικώτατα για ποιό λόγο άποσκίρτησαν σαν άγριοκάτσια, από το τουτο ή από κείνο το κόμμα.

Η συνεδρίαση ήταν παραπολύ συγκινητική, αφού το Πανελλήνιο έμαθε πως όλοι αυτοί οι κύριοι από λόγους πατριωτικούς κι' όχι από προσωπικούς (ποιός είπε τέτοιο πράμα, για όνομα του Θεού, ποτέ;) άναγκάστηκαν κι' άναγκάζονται κάθε λίγο και λιγάκι να τσαλαπατούνε τα προεκλογικά τους προγράμματα και τις πολιτικές τους πεποιθήσεις !!

2 ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ

JUDAS ERRANT

Ο ΠΑΤΕΡ ΗΛΙΑΣ

Ντάπ ντούπ! τρεις τέσσερες φορές το ραβδί άνεδοκτεβήκε, σαν άτραπή, σ' τη ράχι του 'Ηλία, άλλ' αυτός δεν ήταν άπό κείνους που τα χάνουνε! Δέν είχε μαζί του ραβδί, δεν είχε όμπρέλα, πιστόλι, τίποτε για να πλεμήση τον όχτρό του, είχε όμως... την τραγίσια την κεράλα χωμένη σ' τα ράσσα του! Γιατί όχι; μήχαρι ή Σαμφών δεν πολέμησε τρεις χιλιάδες όχτρούς με μια γαϊδουρινή κεράλα; Σ' την Ιστορική αυτή σελήη, φαίνεται, ξεπετάχθηκε άμέσως με φόρα ή ματωμένη κεράλα, σαν κείνηνη της Μίδουσσας, και σαν κολοκούθα έσπασε σ' το καύκαλο του λιμοκοντόρου δεξιά και ζερβά πετάχθηκαν τα τραγίσια μυαλά, λυθήκανε τα κόκαλα, και στα χέρια του 'Ηλία έμεινε μονάχα μια μασέλα, που δεν

μπορούσε πια να του χρησιμεύση έχτός για σουβλί, να του βγάλη κένα μάτι! Σκέφθηκε, θαρρώ, να το κινή, γιατί χύμησε επάνω του, σαν λιοντάρι, τον άρπαξε από το στήθος, τον στριφογύρισε και τον στρίμωξε σ' τον τοίχο, ρίχνοντας μακριά το ραβδί, που κατώρθωσε να του πάρη στην παραζάλη του. Τυχερό ήταν που μαζεύτηκε κεί δέ όλος ή κόσμος και προφθάσαν οι άστυφύλακες, άλλωώς της χρονιάς του θάτρωγε ή δόλιος καθκλιέρος! "Αν έρωτθ; για τις κοκκωνίτσες... βάλανε τα δυνατά τους να λιγοθυμήσουνε. Δυό άστυφύλακες μ' ένα σωρό λούστρους που γιουχαίζανε, κουβάλησαν τον Πάτερ 'Ηλία σ' την άστυνομία, ξεσκούρωτο, ξεσκισμένο, κατασκονισμένο, κίτρινο σαν το φλουρι άπ' το θυμό του. Δυό μερόνυχτα κάθησε ή φιλαράκος σ' το φρέσκο άμακ την τρίτη μέρα κατώρθωσε να τον βγάλουνε, ήρθε σ' την κάμαρά του με κλειστή άμαξα, γιατί δεν είχε χάλια να φανή σ' τον κόσμο, δεν ήτανε δέ και τόσο σεκλειτισμένος για τη φυλακή και το ρεζίλι που πάθε όσο γιατί... πήγε χαμένη ή κεράλα! Κρεπάραμε σ' τα γέλοια σαν άρχισε να μάς διηγάται τί τράβηξε για ένα στραβοκούταγμα, βλαστημώντας την ώρα και τη στιγμή που γεννήθηκε ή Εύα! Μόνος ή σπιτονοικούρης του δεν ένθουσιάζστηκε άπ' αυτή την Ιστορία. «Έγώ, είπε, έχω νέα γυναίκα και κορίτσια

και δε θέλω νοικάτορα άνθρωπο που ρουφάει τις γυναίκες με τα μάτια! Διάολο! Σήμερα τον βάλανε φυλακή μόνο για δυό μέρες, αύριο, σ' άλλη περίπτωση, μπορεί νανε άξιος για σιδερα' ως μου λείπη τέτοιος νοικάτορας!» Πριν τελειωση ή μήνας, έμαθε ή 'Ηλίας το καλό χαμπερι πως έπρεπε να βρή δωματίο, γιατί αυτό που κρατούσε τήθελε ή σπιτονοικούρης για τον άδελφό του. Δέν έκανε καμιά Ιστορία σαν τήκουσε, γιατί βρήκε άφορμή να ρίξη ένα κανόνι, λέγοντας πως δεν μπορεί να πληρώνη δυό μονομιξ; μηνιάτικα, ένα για το παλιό δωμάτιο κι' άλλο για κείνο που θα πάση. Έφυγε άφίνοντας την έλπίδα να ξεφλήση το χρέος του... μόνο σ' τον άλλο κόσμο!

Το κινούριο δωμάτιο που έπιασε ήτανε σ' την αυλή που κ' έγω καθόμανε. Με πολλή χαρά είδε πως θα μ' είχε γείτονα, γιατί κέτι περίμενε να κολήση σ' τη σπουδή του από μένα, πούμανε πολύ δυνατός σ' τα μαθηματα. Είχα όλη την καλή διάθεση να τον βοηθήσω, σαν ήτανε τόσο άδύνατος, άλλ' αυτός το παρακάμε και σε λίγαις μέρικς κατάλαβα πως άνέλπιστα βρήκα τον μπελά μου.

(άκολουθεί)